

Scénář k rozhlasové reportáži – příběh Heleny Glancové

**Vytvořili: Dita Bartušková, Karolína Frisová, Anežka Bažantová, Lucie Ročárková,
Josef Novotný, Tereza Babková**

Díky projektu Post Bellum jsme měli možnost setkat se s úžasnou paní, s režisérkou Helenou Glancovou. Patří do významné rodiny Schönfeldových, kteří žili v Semilech. Ona sama vnímá Semily jako místo, kde má kořeny. Její prababička Hermína Schorschová měla celkem 12 dětí. Jedním z nich byl i její dědeček. Provozovali v Semilech koloniál a prodávali také kávu, široko daleko jedinou dostupnou kávu. Bohužel všichni z rodiny skončili v koncentračních táborech a jak nám sama paní Glancová řekla, většina rodiny během války zemřela.

V roce 1943 dostala povolávací tiskopis do Terezína i malá Helenka s maminkou. Bylo jí tehdy pouhých pět let.

„Jeli jsme osobním vlakem směr Terezín a já jsem se prý zeptala, ono to zní drasticky, ale já jsem to tak nevnímala. Mami a zastřelí nás hned nebo až pak. Já ani nevím, co jsem si představovala, ale tušila jsem, že je nějak nebezpečno, že o tom všichni tak dramaticky mluví, tak jsem se pro jistotu přeptala.“

Maminka ji a sobě hned při příjezdu zachránila život, když zalhala esesákům a řekla, že je malá Helenka stále v kontaktu se svým árijským otcem, i když on ji viděl naposledy,

když jí byl rok. Z Terezína má mnoho zážitků. Za mnohé vděčí své mamince, o které říká, že to byla matka geroj.

Velmi se po celou dobu pobytu v Terezíně snažila, aby se i v tak hrozných podmínkách měla její dcera co nejlépe.

„Ona chodila někde ke sklepnímu okýnku krást brambory, aby my jsme neměli takový hlad. Samozřejmě, že šlo o život.“

S láskou vzpomíná paní Glancová na studentky pedagogického gymnázia, které potají učily děti z Terezína.

Kvůli podmínkám v Terezíně neměly děti žádné hračky, místo kočárku měla jen krabici od bot nebo krabičky od tavených sýrů. Občas mohli také dostat balíček od příbuzných. Bylo přesně dáno, co se může a co nemůže poslat.

„Oni vydlabali ten chleba a do něj dali třeba vajíčko. A tohle bylo unikátní. Oni psali takové dopisky, které do toho chleba schovali. Ještě je to cítit, že je to trochu oblemtaný.“

A konečně 11. května 1945 mohla Helenka s maminkou z Terezína odejít. Dostali na cestu bochník chleba a odjeli domů do Prahy.

I když byla poměrně malá, pamatuje si Terezín na celý život.

„Já když někde cítím zatuchlo, tak okamžitě mám Terezín. Shnilé brambory a zatuchlé kostky hrachové polévky. To je pro mě čichově Terezín.“
